

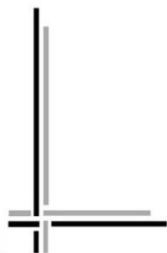
Biên soạn: Quách Cư Kính



24 TẤM GƯƠNG
HIẾU THẢO

TẬP 2

NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC



MỤC LỤC

Tập 2

STT	CÂU CHUYỆN	TRANG
13.	Giấu Quýt Cho Mẹ.....	5
14.	Làm Thuê Nuôi Mẹ.....	15
15.	Quạt Gối Ấm Chăn.....	26
16.	Nghe Sấm Khóc Mộ.....	33
17.	Đề Mặc Nhiên Cho Muỗi Hút Máu	41
18.	Nằm Trên Băng Chờ Cá Chép.....	50
19.	Vật Hổ Cứu Cha.....	61
20.	Khóc Làm Măng Mọc.....	72
21.	Ném Phân Lòng Lo Âu.....	79
22.	Luôn Cho Mẹ Chồng Bú Sữa.....	89
23.	Từ Quan Tìm Mẹ.....	100
24.	Tự Mình Rửa Sạch Bô.....	112

24 TẤM GƯƠNG HIẾU THẢO

Cuốn truyện này dựa theo tác phẩm “Nhị Thập Tứ Hiếu”. Đây là một tác phẩm văn học nổi tiếng từ xưa đến nay. Truyện viết về sự tích 24 tấm gương hiếu thảo của các bậc hiếu tử. Trên từ vua chúa, dưới đến lê dân bá tính, không ai là không noi theo lời dạy của Thánh nhân cổ đức. “*Bách Thiện Hiếu Vi Tiên*”, trong trăm điều thiện thì hiếu thảo đứng đầu.

Kiệt tác này do học sĩ Quách Cư Kính đời nhà Nguyên soạn. Ông là một thi sĩ có tài và còn là người con hiếu thảo. Sau khi cha ông qua đời, vị hiếu tử này chọn lựa 24 tấm gương hiếu hạnh, từ thời vua Thuấn đến đời ông và dùng thể thơ diễn kệ ngợi khen.

*Hiếu hạnh xưa nay vẫn đứng đầu
Gương soi cảnh tỉnh mãi dài lâu
Sinh thành dưỡng dục công non thái
Nghĩa cử đáp đền tợ bể sâu
Đạo đức suy đồi gây bất ổn
Luân thường loạn tưởng tạo thương đau
Thành tâm hướng thiện cầu an lạc
Khổ nạn tiêu tan rõ nhiệm màu*

Nhi tử Xuân Duật soạn dịch
Nghiêm phụ Xuân Thiệu đề thơ
Hiền thê Ngọc Trân nhuận sắc

Câu chuyện thứ 13
Hoài Quát Di Thân
Giấu Quýt Cho Mẹ

*Sáu tuổi thiện tâm đã lộ ra
Bao đời tích phúc giống con nhà
Theo cha đến viếng nhà Viên Thuật
Giấu quýt hầu mong biểu mẹ già
Lộ chuyện mới hay con hiếu hạnh
Chủ nhân mến khách tặng thêm quà
Thiên chân Lục Tích thời nay hiếm
Giáo dục sao cho tính thật thà*

- Tích Nhi! Cha muốn dẫn con đến nhà của Viên tướng quân. Con có muốn đi không?





- Dạ! Hải nhi xin vâng lời. Xin cha chờ một chút để con nói với mẹ một tiếng.

- Thưa mẹ! Con muốn theo cha tới nhà của Viên tướng quân. Mẹ ở nhà nghỉ ngơi nhé, con sẽ trở về nhanh.



- Tích Nhi! Con còn nhớ mẹ đã dạy con những gì không?

- Dạ, tất nhiên là con nhớ rồi. Mẹ dạy con phải biết lễ phép, phải biết giữ qui tắc, luôn tôn kính trưởng bối. Như vậy mới là một đứa trẻ ngoan.



- Ngoan! Tích nhi, mau đi đi kéo cha con chờ lâu.

- Dạ, thưa mẹ.



- Bướm bướm, các người bay đi đâu? Có muốn theo ta làm khách không?



- Lão gia! Lục tiên sinh đã tới.

- Tốt! Người hãy lui ra! Ta sẽ ra ngay.

- Lục tiên sinh quang lâm! Tôi chưa kịp nghênh đón, thật thất lễ!

- Tướng quân thật là khách sáo! Tích Nhi, mau bái kiến Viên tướng quân đi con.



- Dạ, Tích Nhi xin bái kiến Viên tướng quân.



- Tích Nhi! Mau miễn lễ. Để ta lấy trái cây chiêu đãi vị tiểu khách này. Hãy vào trong! Lọc tiên sinh!

Xin mời! Xin mời ngồi!

- Tích Nhi! Con hãy ăn thử xem có ngon không? Đây là những trái cây mua ở xa vừa mới đem về đó.



- Cảm ơn Viên tướng quân!



- Trời cũng không còn sớm nữa, Lục Mỗ xin cáo từ!
- Lục tiên sinh! Đợi một tý nữa rồi dùng com luôn. Ông cùng ta phải uống say sưa một phen.
- Đa tạ tướng quân đã tận tình tiếp đãi. Chỉ tại trời cũng đã tối. Tịch Nhi! Mau nói lời từ biệt với Viên tướng quân đi con.





- Ô, Tích Nhi! Con đến chỗ ta làm khách, sao lại giấu quýt của chủ nhân như thế kia?

- Đứa nghịch tử này, còn dám trộm đồ hả? Con thật là... Con hãy quì xuống cho cha!



Nghịch tử! Con còn mặt mũi để khóc sao?



- Lục tiên sinh! Tích Nhi chỉ là đứa trẻ thôi mà. Chuyện như vậy là bình thường. Tiên sinh không nên giận quá.

- Nghịch tử! Hãy nói đi! Tại sao con dám lén giấu đồ hả?

- Thưa cha!
Mẹ thường ngày rất thích ăn quýt, mà quýt ở nhà của Viên tướng



quân rất là ngon. Cho nên con mới muốn đem về nhà để biếu mẹ.

- Hả!



- Thật nghĩ không ra, thật nghĩ không ra...Tích nhi còn nhỏ tuổi mà đã có tấm lòng

hiếu thảo. Thật là hiếm thấy. Hãy đến đây! Con mau lấy thêm nhiều trái quýt để mang về nhà biếu mẹ.

- Dạ không được, không được đâu! Thưa Viên tướng quân, Tích Nhi biết lỗi rồi! Tích Nhi không dám nữa, xin tướng quân hãy trừng phạt.



- Trừng phạt? Hê hê hê....Tích Nhi! Hôm nay ta muốn thưởng cho đứa bé biết hiếu đạo này. Lại đây, hãy lại đây. Lục tiên sinh thật sự là có phương pháp dạy dỗ đó.



- Không dám! Không dám! Tiểu Nhi đã thất lễ khiến cho tướng quân cười. Tích Nhi! Mau cảm ơn

Viên tướng quân đi con!

- Dạ, con xin cảm ơn Viên tướng quân!



Vào đời Hậu Hán có một bé trai tên là Lục Tích, mới vừa lên sáu mà đã biết hiếu thảo.

Một hôm, em theo cha sang quận Cửu Giang để viếng thăm nhà Viên Thuật. Khi đến nơi, Viên tướng quân dọn trái cây tiếp đãi. Lục Tích thấy có quýt ngon nên

bèn lấy hai quả bỏ vào túi áo.

Nhưng khi chào Viên tướng quân ra về, Lục Tích vô ý làm rơi quả



quýt ra ngoài. Bấy giờ, Viên tướng quân mới nói đùa: “*Này anh bạn trẻ! Hôm nay con đến chỗ ta làm khách, sao lại giấu quýt của chủ nhà như vậy?*”.



Lục Tích liền quỳ xuống và trả lời: “*Mẹ con rất thích ăn quýt, nhân vì thấy có quýt ngon, con muốn lấy vài quả mang về dâng mẹ*”.

Viên Thuật khen Lục Tích là người con chí hiếu nên tặng em thêm nhiều quýt mang về biếu mẹ.

Có kệ khen rằng:

Hiếu để giai thiên tính

Nhân gian lục tuế nhi

Tụ trung hoài lục quất

Di mẫu sự kham kỳ

Tính trời vốn hiếu để

Thế gian trẻ lên sáu

Dầu quýt trong vạt áo

Dâng mẹ thật diệu kỳ

Câu chuyện thứ 14
Hành Dong Cung Mẫu
Làm Thuê Nuôi Mẹ

*Giang Cách mất cha thừa ấu thơ
Nhà nghèo nuôi mẹ hiếu vô bờ
Gặp thời loạn lạc thêm khốn đốn
Cống mẹ đó đây chẳng chón nhờ
Thoát nạn cướp đường nhờ hiếu thảo
Hạ Bì tận lực nhện xe tơ
Lừng danh hiền đức nên quan chức
Cần chính yêu dân hiếu mãi thờ*

- Thưa mẹ!
Con mời mẹ
dùng cơm ạ.





- Ay da!

- Cách Nhi!

- Không may rồi,
không may rồi! Sắp
chết rồi, sắp chết
rồi! Mau chạy mau,
chạy càng xa càng
tốt!



- Cách Nhi! Con
hãy cùng họ chạy
trốn mau đi!

- Thưa mẹ! Thế
còn mẹ thì sao?

- Mẹ đã già rồi, nhúc nhích còn không nổi, huống chi là chạy. Con không cần lo cho mẹ nữa!

- Mẹ chạy không được thì con cõng mẹ. Con nhất định sẽ không bỏ mẹ ở lại!



- Hahaha...Nếu người muốn sống thì khôn hồn đưa tiền ra đây!

- Thừa vị tráng sỹ!
Tại hạ đang trên đường chạy nạn đến đây, trên người không có tiền.



- Không có tiền? Quả thật không có tiền. Chúng ta khó khăn lắm mới bắt gặp người trên đường này.



Ừm....thân thể tên này cũng tráng kiện lắm! Thôi được, người hãy theo chúng ta nhập bọn làm thổ phi đi.

- Không được, không được đâu!

- Thế nào? Dám xem thường chúng ta hả?

- Không, tôi không phải ý này. Vị tráng sỹ xin hãy nghe tôi nói.

- Người được chúng ta coi trọng là phước 7 đời của người đây.



- Chỉ là... tôi còn có một mẹ già không có ai chăm sóc. Nếu cùng đi theo các ông vậy ai sẽ săn sóc mẹ tôi?

Mong tráng sỹ hãy thủ hạ lưu tình, xin tha cho chúng tôi!



- Đại ca! Chúng ta cũng có cha mẹ sinh mà. Thấy hãn như là người con hiếu thảo lắm đó, thôi để cho

hãn đi đi!

- Thấy người có hiếu như vậy. Thôi được, hôm nay ta tha cho đó. Hãy về phụng dưỡng mẹ người cho tốt đi.

- Cảm ơn tráng sỹ!

Huyện Hạ Bì

- Hei, hei, hei...
Cách Nhi! Con có mệt không? Mẹ con ta hãy dừng lại nghỉ ngơi một lát đi!





- Con không mệt mẹ à. Chờ đến phía trước rồi chúng ta nghỉ ngơi cũng không muộn.

Người con trai nghĩ: “*Mình cần phải tới các nhà giàu để làm công kiếm tiền nuôi mẹ*”.

- Thưa mẹ! Con cần ra ngoài, mẹ hãy đợi con ở đây. Con đi rồi sẽ trở về.



Cộc, cộc, cộc...

- Thưa lão gia! Con và mẹ chạy nạn tới tận đây, hiện tại không có nơi ăn

chốn ở. Xin lão gia hãy nhận con đến quý phủ làm công, hầu có tiền để phụng dưỡng mẹ già.

- Được! Tốt lắm! Trước tiên hãy tìm nhà cho mẹ con tạm trú đi, rồi hãy trở lại đây làm việc.



Ngày ngày, người con trai đến nhà địa chủ gánh nước, bở củi, nấu cơm và làm mọi việc nặng nhọc để kiếm tiền nuôi mẹ.



- Giang Cách!
Đây là tiền công của con tháng này, hãy lấy đi!

- Cảm ơn lão gia!

- Thưa mẹ! Hôm nay con được phát tiền công rồi. Con đã mua rất nhiều đồ ăn ngon về, mẹ con mình cùng ăn nhé!



- Cách Nhi ngoan!
Lại đây, con hãy cùng ăn với mẹ.

- Không sao đâu mẹ à. Con ra bên ngoài ăn cũng được rồi.

- Hãy nghỉ ngơi một chút đi con.



- Không sao đâu mẹ à. Dạ, con không mệt.

Giang Cách sinh vào đời Hậu Hán, mồ côi cha từ lúc bé, nhà rất nghèo và thờ mẹ rất có hiếu. Vào một ngày nọ trong lúc loạn lạc, ông cõng mẹ trên lưng để chạy



trốn. Giữa đường chẳng may gặp phải cướp và muốn bắt ông đi làm đạo tặc. Giang Cách van nài

khóc lóc cầu xin tha: *“Nếu tôi đi theo các ông rồi thì mẹ tôi một mình không ai săn sóc, sẽ bị đói chết, xin hãy tha cho chúng tôi.”*

Bọn cướp thấy lòng hiếu thảo chân thành của ông, liền cảm động và thương tình nên không bắt ông đi



nữa. Qua cơn hiểm nguy, Giang Cách cõng mẹ đi tới huyện Hạ Bì và tận lực làm thuê để nuôi mẹ.



Sau này, bởi lòng hiếu và tâm khả ái nên ông được mọi người kính mến và tiến cử làm quan lớn.

Ông là một vị quan thanh liêm, cần chính yêu dân và sống cùng mẹ rất hạnh phúc.



Có kệ khen rằng:

*Phụ mẫu đào nguy nạn
Cùng đồ tặc phạm tâu
Ai cầu cầu hoạch miễn
Dong lực dĩ cung thân*

*Cõng mẹ trốn hiểm nguy
Cùng đường gặp tặc đồ
Kêu cầu thương xót tha
Làm thuê nuôi mẹ già*

Câu chuyện thứ 15
Thiên Châm Ôn Khâm
Quạt Gối Ấm Chăn

*Chín tuổi chẳng còn mẹ mến thương
Bên cha lặng lẽ suốt canh trường
Hè về quạt mát chăn mền gối
Đông lại nằm lăn để ấm giường
Con trẻ siêng năng quên cực nhọc
Cha già đông hạ chẳng am tường
Hoàng Hương đôn đến tai tri huyện
Trình tấu vua ban biểu biểu dương*

- Đứa trẻ này
thật tội nghiệp,
tuổi còn nhỏ
mà đã mồ côi
mẹ.



- Đúng thế! Còn nữa, nó thật là có hiếu. Tuy mẹ qua đời đã lâu nhưng lúc nào nó cũng tưởng nhớ không quên.

- Phải rồi, đây quả là một đứa con hiếu thảo!



- Hương Nhi!

- Dạ!

- Hương Nhi tới đây để cha ôm con một chút.

- Hương Nhi, có phải con đói bụng rồi không? Thôi chúng ta về nhà ăn cơm.

- Thưa cha, con cũng biết nấu cơm rồi.

- Hương Nhi thật đã lớn rồi! Thật là khổ cho con tôi quá đi!



- Thưa cha! Mình về nhà ăn cơm nhé!

- Ừ, chúng ta hãy về nhà ăn cơm thôi!



Vào mùa hè, trước khi cha đi ngủ, Hương Nhi thường quạt cho giường chiếu của cha mát mẻ rồi sau đó mới mời cha lên giường đi ngủ.



- Thưa cha, cũng tới giờ nghỉ rồi. Cha đã muốn đi ngủ chưa?

- Hương Nhi, con cũng đi ngủ đi!

- Thưa cha, để con giúp cha, rồi con sẽ đi ngủ.





Vào mùa đông, trước khi cha đi ngủ, Hương Nhi thường nằm ủ ấm cho chăn đệm của cha rồi mới mời cha lên giường đi ngủ.



- Thưa cha! Cũng tới giờ ngủ rồi.

- Hương Nhi, con cũng đi ngủ đi chứ.

- Dạ thưa cha!

Không sao đâu ạ. Cha cứ ngủ trước đi, rồi con sẽ ngủ.

- Cái giường này thật là kỳ quái, mùa hè đặc biệt là mát, còn mùa đông sao lại ấm chứ?





- Hương Nhi! Có phải là con không? Có phải con vừa nằm cho ấm phải không?

- Dạ đúng ạ!

- Hương Nhi! Con hãy đến đây!

- Xin cha đừng giận! Con sợ cha ngủ ban đêm bị lạnh nên mới nằm lên cho ấm mà thôi.



- Vậy còn mùa hè, có phải con cũng dùng quạt để quạt giường của cha cho mát. Có đúng như vậy không?

- Dạ đúng ạ!

Vào đời Đông Hán, có một em bé tên là Hoàng Hương. Lúc em mới chín tuổi thì mẹ đã mất sớm. Em sống với cha vô cùng hiếu thảo.

Vào mùa hè mỗi đêm, em quạt giường gối của cha mình vì sợ cha bị nóng.



Còn mùa đông, lúc cha gần đến giờ ngủ, em nằm trên giường ủ hơi ấm để ngõ hầu lúc cha nằm sẽ được ấm

áp. Sau khi cha em đã an giấc, Hoàng Hương mới trở về giường ngủ của mình. Thế nên cha của Hoàng Hương lúc nào cũng được vui vẻ, quanh năm không biết có mùa đông hay mùa hè. Đương thời, quan tri phủ Lưu Hộ ở huyện đó biết được sự tình, nên làm sớ tâu lên triều đình. Hoàng Hương được vua ban cho tấm biển vàng: “*Người con hiếu hạnh*”.

Cho đến nay, hậu nhân đời sau vẫn còn lưu truyền câu: “*Hương cửu tuế, năng ôn tịch*” (*Hương lên chín, biết ủ chiếu*).

Có kệ khen rằng:

*Đông nguyệt ôn khâm noãn
Diễm thiên thiên chắm lương
Nhi đồng tri tử chức
Thiên cổ nhất Hoàng Hương*

*Đông đến ủ ấm chần
Hè sang quạt mát gối
Trẻ thơ biết hiếu đạo
Nghìn xưa nhất Hoàng Hương*

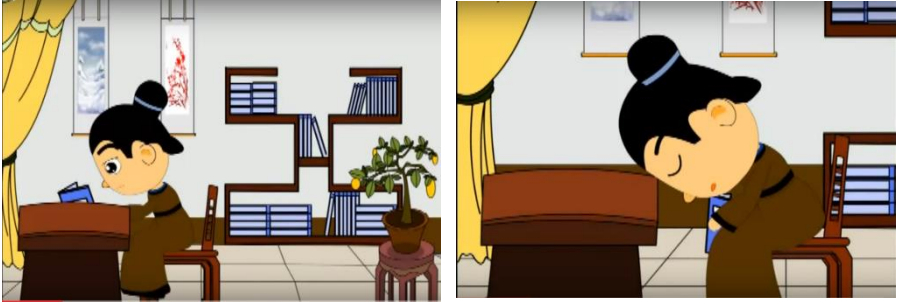
Câu chuyện thứ 16
Văn Lôi Khấp Mộ
Nghe Sấm Khóc Mộ

*Tránh mặt hướng tây suốt cuộc đời
Vương Bâu khóc mẹ lúc mưa rơi
Sinh thời mẹ sợ con giông tố
Nước mắt cha lìa hận chẳng vơi
Ẩn dật mở trường chăm sóc trẻ
Đọc câu sinh ngã phải ngừng lời
Cây khô bởi lệ người con hiếu
Nghĩa khí nghìn năm mãi sáng ngời*

- Lan Nhi!
- Dạ! Phu nhân có gì sai bảo?
- Con mệt rồi, hãy đi nghỉ một lát đi, không cần đứng ở đây nữa!

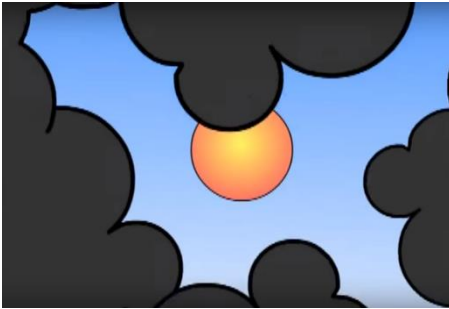


- Phu nhân... con ...
- Hãy đi nghỉ đi!
- Dạ! Lan Nhi xin lui xuống trước.



Trong một lần ngủ quên bên bàn làm việc, Vương Bào lão gia nằm mơ thấy tuổi thơ của mình. Trong giấc mơ, cậu bé Vương Bào đang chơi vui vẻ cùng bạn bè thì bỗng nhiên trời nổi cơn mưa giông, sấm chớp giật đùng đùng.





- Trời hồi nãy còn đẹp mà, sao mới đây lại mưa rồi!

- Đúng rồi, vừa nãy giống vui thật, bây giờ quần áo ướt cả rồi!



- Quần áo của mình cũng bị ướt này. Về nhà chắc là mẹ la cho coi.



- Ấy, Vương Bầu! Trời đang mưa to, bạn đi đâu đó?

- Mình phải trở về nhà.

- Bạn có bị làm sao không? Ở ngoài trời còn đang mưa, đợi hết mưa rồi hãy về!



- Nó bị điên rồi!



Trong lúc sấm chớp giật đùng đoàng, mẹ của Vương Bàu ở nhà một mình, tim đập thình thịch, vô cùng run sợ: “*Sợ quá! Sợ chết đi được!*”



Cậu bé Vương Bàu đội mưa chạy về đến nhà tìm mẹ:
“Mẹ ơi! Mẹ! Mẹ đang ở đâu vậy? Mẹ! Mẹ không cần
sợ nữa, có con ở đây với mẹ rồi”.



Đúng lúc đó, Vương Bàu lão gia chợt tỉnh cơn mơ.
Ngoài trời đang mưa to gió lớn, sấm chớp giật liên
hồi. Trong lòng thương mẹ vô ngần, ông kêu lên:
“Mẹ!”

- Lão gia! Trời đang mưa to. Ông đi đâu đó?
- Ta muốn đi thăm mẹ.
- Lão gia! Hãy cầm theo cây dù này!



- Mẹ! Mẹ đừng sợ nữa! Hải nhi đã đến rồi!

Vào thời Tam Quốc, nước Ngụy có một hiếu tử tên là Vương Bào. Thân phụ ông làm quan triều nước Ngụy. Về sau, Tây Tấn diệt nước Ngụy để thống nhất thiên hạ. Cha Vương Bào vì thế mà bị sát hại. Suốt đời Vương Bào không bao giờ ngồi xoay mặt về hướng

tây (vì Tây Tấn ở phía Tây) để ngụ ý rằng ông không bao giờ khuất phục dưới nhà Tây Tấn. Thân mẫu ông lúc sinh thời rất sợ nghe tiếng sấm nổ. Vì thế sau khi mẹ qua đời, Vương Bào đích thân mai táng mẹ mình tại một nơi vắng vẻ, tịch tĩnh trong rừng núi. Mỗi khi trời có mưa gió và nghe tiếng sấm nổ, Vương Bào liền chạy vội đến cạnh mộ mẹ và an ủi, khóc rằng: “*Nhi tử Vương Bào ở đây bầu bạn với mẹ. Mẹ đừng sợ nữa, mẹ đừng sợ nữa!*”.



Biết Vương Bào là bậc nhân tài, vua nhà Tây Tấn thường mời ông ra làm quan nhưng ông nhất định không chịu. Ông chỉ ở nhà mở trường dạy học. Mỗi lần đọc “Thi Kinh” tới đoạn: “*Ai ai phụ mẫu, sinh ngã cù lao*” (Thương lắm mẹ cha, nhọc nhằn sinh ta), thì ông tự nhiên thương cảm mà không dằn được dòng nước mắt. Học trò thấy thế cảm động nên bỏ thơ Lục

Nga không học nữa. Hậu nhân đời sau thường dùng câu thơ này để diễn tả người con có lòng hiếu, tưởng nhớ đến phụ mẫu.

Có kệ khen rằng:

Từ mẫu phạ văn lời

Băng hồn tức dạ đài

A Hương thời nhất chấn

Đáo mộ nhiều thiên hồi

Mẹ hiền sợ tiếng sấm

Hồn lạnh qua đêm dài

A Hương vừa nổi chấn

Đến mộ nhiều nghìn lần

Câu chuyện thứ 17

Tứ Văn Bảo Huyết

ĐỂ MẶC NHIÊN CHO MUỖI HÚT MÁU

*Phú tính trời ban có khác người
Mới vừa lên tám máu tươi rơi
Phơi mình muỗi đốt thay cha mẹ
Chẳng dám xua tay sợ muỗi dòi
Nghèo khổ dùng thân cung dưỡng phụ
Lớn khôn chắc hẳn hiến dâng đời
Trẻ thơ Ngô Mạnh cho ta thấy
Chí cả dựng xây chẳng đợi thời*



- Trời cũng sắp tối rồi. Chúng ta hãy mau dọn dẹp đi về.



- Vậy hãy ngưng việc thôi!

- A! Cha về rồi! Cha về rồi!



- Mãnh Nhi! Con đói chưa? Để cha đi nấu cơm cho con ăn.

- A..ha! Sắp được ăn cơm rồi!



- Mãnh Nhi! Con sao thế?

- Râu của cha cũng ăn cơm kia. Hi hi...

Cha đã khổ cực đi

làm cả ngày, giờ cha hãy đi ngủ sớm đi, để đó con rửa chén bát ạ.

- Mãnh Nhi thật hiếu chuyện. Vậy cha đi nghỉ đây.

- Dạ! Con chúc cha ngủ ngon ạ!



Thấy cha khi ngủ bị đàn muỗi vo ve vây xung quanh, Mãnh Nhi lo lắng: “Cha ngày mai còn phải vất vả làm việc, vậy mà lúc nghỉ cũng không được yên giấc. Phải làm sao đây? A! Mình có cách rồi!”



- Á, Mãnh Nhi! Mãnh Nhi!

- Thưa cha! Cha thức dậy rồi à?

- Mãnh Nhi! Con làm sao thế này?

- Hài nhi thấy muỗi chích cha làm cha ngủ không được nên con mới làm vậy để cha có được giấc ngủ ngon.



- Đưa con này!... Thật là tội nghiệp cho con tôi quá! Mau, cha dẫn con đi xem đại phu.



- Thưa Đại phu! Con tôi có làm sao không?
- Ông làm sao mà nó ra nông nỗi này? Xem này, muỗi chích tùm

lum hết. Thật là!...

- Ay da! Cũng là do tôi lo ngủ say.

- Lão gia gia! Xin
đừng trách cha con!
Bởi vì nhà con
không có màn, con
vì muốn cha con
ngủ yên nên mới để



cho muỗi hút máu. Xin người đừng trách cha con!



-A, thì ra vậy!
Con còn nhỏ
thế kia mà biết
hiếu thảo.
Thật là hiếm
có không ai

bằng! Hai cha con không cần lo lắng, để lão phu kê
một toa thuốc rồi thoa lên chỗ sưng, chỉ cần một ngày
là khỏi ngay.

- Đa tạ đại phu!

- Không cần khách sáo!

- Nhị Ngu! Ra nhà sau lấy cái màn mà chúng ta không dùng, mang nó tới đây. Lão phu muốn tặng cho hai cha con ông.



- Dạ vâng! Con đi ngay đây.

Cha của Mãnh Nhi vội nói:

- Ay da... không được, không được đâu!

- Ta thấy Mãnh Nhi còn nhỏ mà biết hiếu thảo, thật là điều hiếm thấy nên lão phu mới có tâm ý. Ông không nên khước từ thiện ý này.

- Vậy Ngô Mỗ xin cung kính nghe theo. Đa tạ lão tiên sinh!



- Đa tạ lão gia gia!

Cha ơi! Chúng ta có màn rồi! Chúng ta có màn rồi!



Ngô Mãnh sinh vào đời nhà Tấn, mới vừa lên tám mà đã biết hiếu thảo với cha mẹ. Nhà em rất nghèo, nghèo đến nỗi không có màn để giăng. Vào mỗi đêm hè, Ngô Mãnh sợ cha mẹ mình bị muỗi đốt ngủ không được, nên em liền cởi trần nằm yên cho muỗi tùy ý đến hút máu và không dám xua đi. Em sợ rằng nếu mình xua chúng đi thì muỗi sẽ đến đốt cha mẹ mình.



Có kệ khen rằng:

Hạ dạ vô duy trưởng

Văn đa bất cảm huy

Tứ thủ cao huyết bảo

Miễn sử nhập thân vi

Đêm hè không màn giăng

Muối nhiều không dám xua

Đẻ mặc chúng đốt ta

Khởi vào thân mẹ cha

Câu chuyện thứ 18
Ngọa Băng Cầu Lý
Nằm Trên Băng Chờ Cá Chép

*Hiếu cảm nên từ khó lắm thay
Vương Tường thể hiện thật chua cay
Mang thân áp tuyết cho băng rã
Bắt cá mang về rõ quá may
Mẹ kể động lòng nên hỏi cái
Ăn ngay nói thẳng trọng điều hay
Gia đình hạnh phúc nhờ ân đức
Mới biết lành thay tính thảo ngay*



Người mẹ kể lớn tiếng gọi: “*Vương Tường! Vương Tường!*”



- Tôi kêu bẻ cả tiếng mà nó không tới. Lửa cũng không nhóm để nấu cơm nữa. Cha con ông gì nè trời! Ta thật

lo hết nỗi rồi! Hứ!

- Chờ một chút! Tôi luôn nói với bà đứa con này rất biết vâng lời. Bà thường ngày cũng nên đối xử với nó tốt một chút.



- Cái gì? Ông nói tôi đối xử không tốt với nó phải không? Ông nói người mẹ kế này đối xử không tốt phải

không? Được rồi, cha con các người hợp nhau mà ức chết ta mà! Ta thật khổ quá đi thôi. Hu hu...

- Tôi... tôi có nói gì đâu!

- Cha con các người
thật chộc tức ta mà!
Ta thật có mạng
khổ...Vương
Tường! Bây giờ
mày mới biết trở về



sao? Ta kêu rất cả họang, sao mày không đến?



- Thừa cha mẹ! Hồi sáng con có đến nhưng phát hiện
không có củi, nên con mới lên núi đốn củi.

- Thôi được! Mau đi nấu cơm đi. Hứ!

- Dạ, con xin đi ngay.



- Hay da! Đứa con này thật tội nghiệp!

- Ông nói cái gì?

- Hả? Không có gì! Không có gì!



- Vương Tường! Mau đi quét sân!

- Vương Tường! Mau đi gánh nước!

- Vương Tường! Mau đi bở củ!

- Vương Tường... Vương Tường...



- Mẹ ơi! Mẹ hãy ăn chút cháo nhé!

- Cháo? Lại cháo nữa hả? Ngày nào cũng là cháo. Bệnh tôi xem ra

không xong rồi!

- Hiện tại trời tuyết lớn, mặt đất đóng băng, còn có cháo để ăn thì coi như cũng chưa đến nỗi nào.





- Ôi.. nếu như có được cá
ăn thì ngon biết mấy!



Thương mẹ đau ốm, giữa trời băng tuyết, Vương
Tường đi tìm bắt cá về cho mẹ ăn: “*Mình phải tìm
cách đập vỡ tảng băng này ra mới được. Không được!
Làm sao đây? Nếu đập vỡ tảng băng ra, không phải
tự mình sẽ rơi xuống sông luôn sao?*”.



Hừ hừ! Lạnh quá!
Lạnh quá!

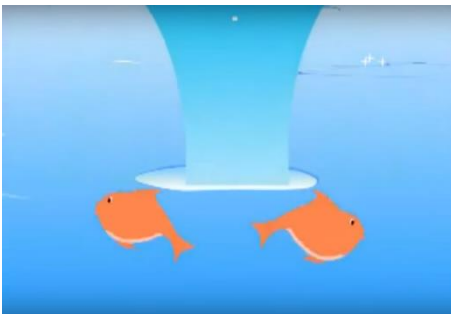


- Hà???

- Vương Tường! Thấy con có tấm lòng hiếu thảo, nên hôm nay ta sẽ ban cho con hai con cá. Hãy đem về phụng dưỡng mẹ con đi!



- Cảm ơn chị thần tiên! Cảm ơn chị thần tiên!



- Tốt lắm, con hãy mau đứng dậy! Trời rét gió lạnh, con hãy mau về nhà!



- Tường Nhi
con!

- Hài nhi biết mẹ muốn
ăn cá, thế nên con liền đi
đến bờ sông. Thế nhưng
làm cách nào cũng
không bắt được, thế là
có một chị thần tiên xuất



hiện và đã tặng cho hai con cá. Con mới đem cá về
phụng dưỡng cha mẹ. Cha xem cá có lớn không kìa?



- Tường Nhi! Trời lạnh
như thế này, con vì mẹ
mà không ngại ra ngoài
tìm cá về.



- Tường Nhi! Tường Nhi...Con hãy tha lỗi cho mẹ!

- Dạ! Không sao đâu mẹ! Cha mẹ đừng lo lắng! Bây giờ con phải đi nấu đây.

Vương Tường sinh vào đời Tấn. Mẹ ruột qua đời lúc còn nhỏ. Vương Tường ở với cha và mẹ kế. Nhưng bà mẹ ghẻ rất ghét ông, luôn tìm lời để nói ra nói vào.

Tuy vậy, Vương Tường cũng một mực hết lòng hiếu thảo với cha mẹ.

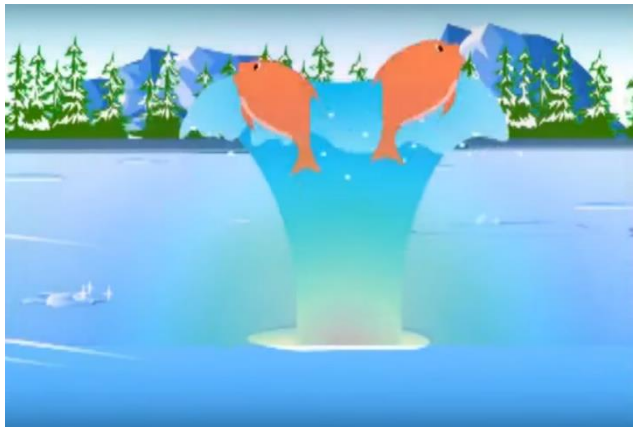




Vào một mùa đông lạnh buốt, nước đóng băng, mẹ ông bị bệnh và bà thêm ăn cá

tươi. Vương Tường liền đến bờ sông, cởi áo ra rồi nằm trên băng để hơi nóng trong mình làm tan băng lạnh.

Bỗng nhiên băng đá tự nứt ra và có hai con cá chép nhảy lên. Ông mang về phụng dưỡng



cho mẹ. Trước lòng hiếu thảo chân thành của đứa con chồng, bà mẹ ghẻ cảm động và hồi tâm chuyển ý. Từ đó trở đi, bà thương yêu và chăm sóc Vương Tường

như con ruột. Về sau, Vương Tường cố gắng học tập, làm quan lớn và tạo phúc lành cho dân chúng.

Có kệ khen rằng:

*Kế mẫu nhân gian hữu
Vương Tường thiên hạ vô
Chí kim hà thủy thượng
Nhất phiến ngọc băng mô*

*Mẹ kế có thế gian
Vương Tường hiếm không hai
Đến giờ ở trên sông
Băng đá nằm làm gương*

Câu chuyện thứ 19

Ách Hồ Cứu Phụ

Vật Hồ Cứu Cha

*Dẫu chết liều mình để cứu cha
Dương Hương hiếu thảo thật con nhà
Mới vừa mười bốn đã gan dạ
Bóp cổ hổ đàn ông phải thả ra
Thoát nạn cha con mừng hơn hở
Nhanh chân vội bước quãng đường xa
Cho hay hiếu dũng hơn uy lực
Nhân đức trời cao sẽ giúp ta*



- Thừa cha!
- Cha đi đâu đó?
- Cha đi gặt lúa.

- Dạ! Con cũng muốn đi nữa.

- Không được!

Con còn nhỏ lắm. Khi nào con lớn cha sẽ dắt con đi. Có được không nào?



- Cha à! Con không còn nhỏ nữa, con được mười bốn tuổi rồi. Cha à! Cha hãy cho con đi! Xin cha hãy cho con đi với!

- Được rồi! Được rồi! Cha con mình cùng đi.

- Thưa cha, để con giúp cha mang đồ.

- Hương Nhi! Hãy cẩn thận, đừng để làm rớt!



- Cha ơi! Cha hãy đi nhanh lên nào! Hi hi...

- Đây không phải là Hương Nhi à? Con đi đâu đó?



- Xin chào chú

Giang! Dạ! Con theo cha đi gặt lúa.

- Để thúc thúc nói với ba con là con còn nhỏ như thế, làm sao mà đi gặt lúa được!



- Thưa chú Giang! Con tự mình muốn đi, con cũng đã lớn rồi.

- Thế à? À! Ở trên núi có một lão hổ. Hương Nhi có sợ không?

- Lão hổ? Thật có lão hổ sao? Nó có dữ không ạ?

- Dương nhiên là dữ rồi! Chẳng những thế, nó còn ăn thịt người nữa.



- Thưa chú Giang! Lão hổ có hình dáng ra sao?



- Hương Nhi!
Con đâu rồi? Con không phải muốn đi với cha sao?

- Dạ! Con tới ngay! Cảm ơn chú Giang! Chú chờ con đi gặt về rồi kể cho con nghe tiếp về hình dáng lão hổ nha!



- Hương Nhi!
Con có mệt không? Hãy nghỉ một lát đi con!

- Thưa cha!

Con không mệt. Cha cũng nên nghỉ ngơi một lát đi!

- Ay, đứa trẻ này!...

- Hương Nhi! Chúng ta trở về thôi!

- Cha à! Chúng ta còn chưa gặt xong mà đã trở về sao?

- Trời cũng tối rồi, ngày mai chúng ta sẽ trở lại làm tiếp.

- Dạ! Thưa cha!



- Hương Nhi! Hôm nay con có mệt không?



- Dạ thưa cha!
Con không mệt tí nào. Ngày mai chúng ta sẽ trở lại làm tiếp nhé.

- Cha ơi? Đây là con quái vật gì? Á! Cha đâu rồi? Cha...!!!





-Hương Nhi!
Đừng có qua
đây! Đừng có
qua đây!

- Không!
Không! Lão
hồ! Người
mau thả cha ta
ra!



“Đương nhiên là dữ rồi!
Chẳng những thế, nó
còn ăn thịt người nữa.”



- Không được!
Cha nhất định
không thể bị gì!
Con nhất định phải
cứu cha!



- Hương Nhi! Ở đây
rất nguy hiểm, con
lại không nghe cha
nói. Hãy mau mau
trở về nhà đi con!



- Hương Nhi!
Hương Nhi!
Con không sao
chứ?



- Con không sao.
Còn cha? Cha có
bị thương không?

- Cha không
sao! Cha không
sao! Cha không
sao!



Dương Hương sinh vào đời Tấn, mới 14 tuổi mà đã rất hiếu thảo. Cha em đi đâu, em luôn thường đi hầu một bên.



Một hôm, em cùng cha gặt lúa ở nơi gần vùng rừng núi. Lúc ra về, chẳng may

một con hổ nhảy đến vồ cha Dương Hương và tha ông đi. Em vội nhảy tới và ôm chặt vào cổ hổ. Mặc dầu chỉ tay không, nhưng Dương Hương không hề nghĩ đến sự an nguy cho riêng mình mà chỉ liều chết để cứu cha. Cuối cùng con hổ hoảng hốt tháo chạy. Nhờ đó mà hai cha con được bình yên về nhà.



Có kệ khen rằng:

Thâm sơn phùng bạch ngạch

Nỗ lực bác tinh phong

Phụ tử câu vô dạng

Thoát ly sàm khẩu trung

Rừng sâu gặp má trắng

Sống còn đánh hôi tanh

Cha con đều vô sự

Thoát ly khỏi miệng hùm

Câu chuyện thứ 20
Khốc Trúc Sinh Duẫn
Khốc Làm Măng Mọc

*Hiếu động trời cao giúp Mạnh Tông
Ôm tre ngồi khóc giữa mùa đông
Bỗng dựng măng mọc điều kỳ diệu
Có lẽ thiên nhân đã hiệp thông
Nấu bát canh ngon dâng hiến mẹ
Mẫu từ thọ dụng thịt da hồng
Xót tình cảm tạ thân cây cỏ
Đã giúp nhân gian sống mẫn nồng*



- Mẹ ơi! Mẹ hãy hớp một chút cháo nóng này đi ạ!



- Mẹ ơi! Mẹ ráng ăn thêm một chút cháo nữa nha!

- Ta không muốn dùng cháo này.

- Thưa mẹ! Vậy mẹ thích cháo gì? Mẹ thích món cháo gì thì con cũng sẽ làm!

- Mẹ thật là muốn được ăn canh măng.

- Canh măng?



- Tông Nhi! Đứa trẻ này đi đâu vậy kìa?

- Ông đang nói chuyện với ai đó?



- Ô! Tôi vừa mới trông thấy Tông Nhi chạy ngang qua đây. Hình như

nó vừa chạy vừa khóc thì phải.

- Tông Nhi? À..! Đứa trẻ này thật tội nghiệp. Cha qua đời lúc còn nhỏ, hiện tại mẹ lại bị bệnh. Thật là khổ nhọc cho nó!



- Hu hu hu... Cả một rừng tre thế này mà không có một bụi măng non nào. Hu hu hu...





- Là măng non,
thật là măng non
rồi!



- Thưa mẹ! Mẹ hãy nếm thử chút canh măng này! Đây là canh măng đó mẹ à! Mẹ hãy ngồi dậy nếm thử nha!

- Tông Nhi! Đây thật là canh măng à? Nhưng mà con đi đâu để tìm ra thế?

- Hài nhi biết mẹ rất thích ăn canh măng, nghĩ mãi mà vẫn không có cách nào nên con bỏ chạy vào rừng



tre mà khóc. Kết quả là mặt đất nứt ra một đường dài và bên trên mọc lên mấy bụi măng non.



- Có việc như vậy sao?

- Dạ! Hải nhi cũng thấy không thể nghĩ bàn.

- Tông Nhi!

- Thưa mẹ! Dạ có chuyện gì không?

- Mẹ không sao. Mẹ như lành bệnh rồi, hình như được khỏe lắm, mẹ muốn được ngồi dậy và đi lại. Tông Nhi! Con không sao chứ?

- Ôi! Mẹ hết bệnh rồi! Thật tốt quá! Thật tốt quá đi!



- Thật là thần kỳ! Vừa mới ăn canh măng xong mà bệnh đã khỏi ngay. Thật là kỳ diệu thay.

Mạnh Tông sinh vào thời Tam Quốc, mồ côi cha từ lúc còn tám bé, ở với mẹ rất hiếu thảo. Một ngày nọ, mẹ của Mạnh Tông bị ốm nặng và bà rất khao khát muốn được ăn

canh măng.

Mạnh Tông

liền đi vào

rừng tre,

nhưng tiết trời

lúc ấy vẫn còn



là mùa đông, khó mà tìm được măng non. Vì thế ông ngồi ôm gốc tre mà khóc. Lòng hiếu thảo của ông cảm động đến trời cao, bỗng đâu có mấy bụi măng từ dưới đất trời lên. Ông vui mừng khôn xiết, vội mang về nhà nấu canh cho mẹ.



Ăn xong bà liền
hết bệnh. Láng
giềng nghe
được câu
chuyện hy hữu
nghìn năm có

một: “*Măng mọc mùa đông.*” Ai ai cũng đều ngợi
khen tấm lòng hiếu thảo cảm động đến đất trời. Từ đó
về sau, dân làng gọi nơi đó là Vườn Tre Mạnh Tông.

Có kệ khen rằng:

*Lệ tích sóc phong hàn
Tiêu tiêu trúc sổ can
Tu du đông duẩn xuất
Thiên ý báo bình an

Lệ rơi gió bắc lạnh
Khóc than cùng tre trúc
Chợt đâu măng đông mọc
Ý trời báo bình an*

Câu chuyện thứ 21
Thường Phần Ưu Tâm
Ném Phận Lòng Lo Âu

*Nhậm chức nha môn chỉ mấy ngày
Lòng đau linh cảm chuyện không hay
Kiềm Lâu vôi vĩa hồi gia thất
Mới biết cha đau, hiếu tử bày
Ném phận chẳng lành đau tất dạ
Nguyện cầu đổi mạng liều mình thay
Sắc trời báo mộng cha hồi phục
Bắc Đẩu linh thiêng hộ thảo ngay*

- Người đâu!
- Á! Lão gia! Người có sao không?
- Ta không sao. Người hãy mau gọi phu nhân vào đây!





- Lão gia à! Ông có chuyện gì không?

- Phu nhân không cần hốt hoảng. Ta không sao đâu.

- Thấy lão gia như vậy mà còn nói không làm sao. Người đâu! Hãy mau đi mời đại phu ngay!

- Ta không sao. Không phải đi mời đại phu. Người hãy lui ra trước đi! Phu nhân! Ta đích thực không có chuyện gì.



Ta có linh cảm cha mẹ ta ở nhà đang có chuyện, ta muốn trở về xem.

- Nhưng còn công việc ở tại nha phủ thì sao?

- Ta muốn từ chức quan để về thăm cha mẹ.
- Lão gia! Ông mới nhậm chức chưa đến mười ngày mà đã từ quan rồi à?
- Phu nhân không cần khuyên nữa. Ta đã quyết định rồi, ngày mai ta sẽ lên đường.



- Lâu Nhi! Cha của con, ông ấy...

- Thưa mẹ! Cha không có chuyện gì đâu, mẹ đừng lo lắng nữa!

- Ồ... Lão phu cũng thật hết cách! Nếu theo bệnh tình mà chuẩn đoán thì...



- Vậy có cứu được cha của con không?

- Lão phu cũng không thể dám chắc được. Nhưng mà có một phương pháp có thể biết được bệnh tình nghiêm trọng hay không.



- Là phương pháp gì ạ?

- Phương pháp gì vậy?





- Chỉ cần ném thử phân của ông ấy thì sẽ biết được. Nếu phân có vị đắng, thì đó là điều rất tốt. Còn như phân có vị

ngọt thì không được tốt mấy.

- Đây là phương pháp gì vậy, thưa đại phu?



- Không được! Tuyệt đối không được làm! Lâu Nhi! Đừng nghe ông ấy nói bậy

bạ. Hãy đưa ông ấy ra ngoài!



Chỉ cần ném
thứ phân của
ông ấy thì sẽ
biết được.



- Không! Tại sao
thế? Sao phân của
cha lại ngọt như thế
này?



- Á! Là sao Bắc Đẩu! Nguyện sao Bắc Đẩu hãy phù hộ cho cha tôi. Tôi không muốn ông ấy bị bệnh khổ bức



bách phải lìa đời. Quả như nếu cần một người để chết thế, tôi nguyện chết thay. Tôi xin dùng tính mạng này để mong cha được mạnh khỏe.



Vào thời Nam Bắc triều, Nam Tề có một người con chí hiếu tên là Kiềm Lâu.

Ông được bổ nhiệm làm tri phủ đại nhân và tới huyện nha nhậm chức vừa mới được mười hôm, thì bỗng nhiên thấy trong lòng đau nhói, tâm thần bàng hoàng. Ông linh cảm ở nhà ắt có việc gì xảy ra, nên liền xin từ chức để trở về thăm cha mẹ.



Ông về đến nhà thì mới hay cha già bị đau nặng đã hai ngày rồi. Kiềm Lâu nghe thầy

thuốc nói là: “*Muốn biết bệnh nặng hay nhẹ thì chỉ*

cần ném phân của bệnh nhân, nếu như đấng thì dễ trị”. Ông không ngần ngại, liền ném thử phân của cha thì thấy có vị ngọt. Trong lòng lo lắng vô cùng, ông đứng



ngồi không yên. Mỗi khi đêm đến, ông hướng về sao Bắc Đẩu mà khẩn nguyện xin chết thay. Về sau ông

nằm mơ thấy có người cầm một thẻ vàng với mấy dòng chữ: “Sắc trời ban bình an.” Quả nhiên ngày hôm sau, cha ông được lành bệnh.



Có kệ khen rằng:

*Đáo huyện vị tuần nhật
Xuân đình tao tậ thâm
Nguyện tương thân đại tử
Bắc vọng khởi ưu tâm*

*Đến huyện chỉ mười ngày
Cha nhà gặp bệnh đau
Thân này nguyện chết thay
Hương Bắc lòng lo âu*

Câu chuyện thứ 22

Nhũ Cô Bất Đãi

Luôn Cho Mẹ Chồng Bú Sữa

*Đường Thị dâu hiền mẹ gọi ca
Di thư khẩn nguyện cháu dâu nhà
Noi theo gương hiếu lưu truyền mãi
Sữa trẻ nuôi già trắng thịt da
Tuổi hạc tăng cao công thực đức
Lâm chung còn nhớ chẳng phôi pha
Phúc nhà có được con dâu thảo
Hưng thịnh gia phong lắm đậm đà*

- Con xin
thỉnh an mẹ!
- Nam Nhi
xin thỉnh an
bà nội!





- Con thấy mẹ dạo này ốm hơn nhiều. Chẳng hay thân thể mẹ có sao không ạ?

- Ta không có bệnh gì đâu! Chỉ là cũng đã già, răng đều rụng hết nên khi ăn cơm có đôi phần khó khăn.



- Lão gia! Hình như tinh thần của mẹ không được tốt lắm.

- Mẹ ta luôn luôn khỏe mạnh. Sao tinh thần lại không tốt chứ?

- Hay dà! Mẹ tuổi đã lớn, răng cũng rụng hết, vì thế nên khi ăn cơm rất vất vả.



- Vậy làm sao mà được chứ!

- Mẹ ơi, răng của bà nội sao mà rụng hết vậy?



- Vì nội con tuổi đã lớn rồi, nên vì thế răng không còn nữa.

- Răng rụng à? Thế là không thể ăn đồ rồi.

- Đúng vậy! Cho nên nội mới không được vui trong lòng

- Vậy làm sao mà được! Ấy, đúng rồi! Lúc con còn nhỏ mới sanh, con cũng đâu có răng. Con chỉ uống sữa của mẹ thôi. Nếu nội cũng uống sữa của mẹ thì được rồi!



- Nam Nhi!
Không được
nói bậy!

- Lão gia! Nam Nhi nói cũng không phải không có lý. Hiện tại mẹ không còn răng nữa nên ăn uống rất cực khổ. Đúng lúc em lại vẫn đang còn sữa, sao không để em phụng dưỡng mẹ chứ?

- Phu nhân! Vậy... Vậy làm sao mà được chứ?

- Lão gia!

Chim sẻ con còn biết báo ân trở về mổm mồi cho chim mẹ già. Chúng ta làm sao có



thể mở gương mắt mà nhìn mẹ phải chịu đói chứ?



- Phu nhân có lòng hiếu hạnh như thế, xin hãy nhận của tướng quân đây một lạy.

- Lão gia không cần phải đa lễ, đây là bốn phận làm dâu của em và điều chúng ta hiếu kính mẹ là điều thiên kinh địa nghĩa mà.



- Mẹ ơi! Tối giờ ăn rồi ạ.

- Con dâu!

Đây là món gì vậy con?

- Thưa mẹ, đây là...đây là sữa của con.



- À! Thật không được! Thật không được đâu!

- Mẹ! Xin tha lỗi cho con dâu bất hiếu. Mẹ rằng không còn nữa, ăn uống lại khó khăn, mỗi ngày đều phải

chịu đói, con nhìn thấy rất đau lòng. Lúc xưa mẹ một tay trăm bề nuôi nấng, lo lắng cho chúng con. Hiện



tại mẹ tuổi đã quá hạc, cũng nên để chúng con hiếu kính lại. Xin mẹ đừng từ chối!

- Tốt! Tốt! Con dâu ngoan!
Con hãy lại đây! Con thật là có hiếu! Ta thật là tu nhiều kiếp mới có được phước báo này.



Một năm sau



- Ta rất vui mừng có được một đứa cháu ngoan, lại có được một nàng dâu hết

mục hiếu thảo. Ta nguyện về sau các con đều cũng có được các con dâu biết hiếu thảo như vậy. Nam Nhi! Lúc trưởng thành, con phải có hiếu với mẹ con đó!

- Dạ! Nội yên tâm. Nam Nhi nhớ rồi!

Nhiều năm về sau

Nam Nhi: “Con xin thỉnh an mẹ! Sức khỏe của mẹ gần đây có tốt không ạ?”



- Tốt...Tốt...Nam Nhi! Mẹ có một đứa con ngoan như thế, thân tâm mẹ dĩ nhiên là được kiện khang rồi, hêhêhê...



- Con nhớ lại năm xưa, mẹ đối với nội một mực tận hiếu khiến cho tôn nhi đến giờ vẫn

khắc ghi trong lòng. Tôn nhi cũng nhất định hiếu thảo với mẹ. Như vậy con cháu đời sau ai ai cũng đều có hiếu cả.

Nếu tự mình hiếu kính cha mẹ thì sẽ làm mô phạm cho các con cháu đời sau. Mỗi



người ví như một tấm gương sống, nếu biết hiếu trên

nhường dưới, trên hòa dưới thuận thì hậu nhân tự nhiên sẽ lấy đó làm gương, và trong tương lai không một ai là không biết hiếu để cả.

Vào đời Đường, nhà họ Thôi có con dâu là Đường Thị, ở với mẹ chồng rất hiếu thảo. Người mẹ vì tuổi đã cao

nên rụng hết răng và ngay cả cơm rất mềm cũng không nhai được. Đường phu nhân hằng



ngày chải tóc, tắm rửa sạch sẽ cho mẹ chồng, và còn cho mẹ chồng bú sữa của mình. Nhờ đó, mẹ chồng không ăn gì mà vẫn no. Để cảm ơn nàng dâu biết hiếu để, lúc sắp chết, bà gọi tất cả con cháu lại và nói: “*Bao nhiêu năm tháng qua, ta đã được săn sóc tận tình bởi đứa dâu này. Ta không biết lấy gì để đền đáp tấm lòng*

hiếu thảo ấy. Ta khẩn nguyện trời cao cho con cháu



dâu nhà họ
Thôi ngày sau,
ai ai cũng đều
hiếu thảo như
Đường Thị
vậy”.

Quả nhiên về sau, tất cả các con cháu dâu của nhà họ Thôi đều học tập lẫn nhau và ai nấy cũng đều hiếu thuận.

Có kệ khen rằng:

*Hiếu kính Thôi gia phụ
Nhũ cô thân quán sơ
Thử ân vô dĩ báo*

*Nguyện đắ tử tôn như
Hiếu kính dâu họ Thôi
Sớm hôm hầu mẹ bú
Ân này không gì báo
Nguyện con cháu như dâu*

Câu chuyện thứ 23
Khí Quan Tâm Mẫu
Từ Quan Tìm Mẹ

*Hiếu tử trời cao cũng động lòng
Từ quan tìm mẹ lắm long đong
Ra đi tâm nguyện lời thề độc
Chẳng trở lại nhà tay trắng không
Quyết chí Thọ Xương xuôi vạn dặm
Đồng Châu hội ngộ thỏa chờ mong
Mẹ đầu nhuộm tuyết con sương điểm
Nói lại gia phong ám cội tông*

- Nhất định là
Đại Nương lại
đập vỡ đồ nữa
đây.



- Tại sao Đại Nương lại đập vỡ đồ?
- Chắc là Đại Nương gọi Nhị Nương làm việc nhưng Nhị Nương không làm tốt.



- Nhị Nương của anh cũng là mẹ của em mà. Đại Nương vì lý do gì mà hay gọi mẹ em làm việc? Sao không sai a hoàn?

Như thế mẹ em có khác gì a hoàn đâu!

- Ai bảo mẹ em làm thiếp chứ! Thế nên Đại Nương mới xem mẹ em như gai trong mắt.



- Vậy thiếp là gì?
- Thiếp chính là thiếp đó. Em hỏi nhiều quá!



Thiếp là
gì vậy?

- Ta gọi người
bung trà qua
đây. Người
muốn làm ta
nóng chết hả?
Ta biết là



người không có lòng tốt này mà, muốn làm ta chết
sớm để thế chỗ ta chứ gì?



- Mẹ ơi! Mẹ ơi! Cha có
việc tìm mẹ, cha gọi
con kêu mẹ qua đó.

- Xương Nhi!
Cha con tìm mẹ
có việc gì?

- Dạ...Cha
không tìm mẹ.

- Con dám nói



láo? Con mới còn nhỏ mà đã học cách nói dối.

- Xin mẹ đừng giận con! Xương Nhi biết lỗi rồi!
Xương Nhi nghe nói Đại Nương đối xử không tốt với
mẹ, nên mới nghĩ ra cách này để giúp mẹ.

- Xương Nhi... Con...! Haiz....



- Sao mà chậm
như rùa vậy?

- Xin thứ lỗi,
tôi...

- Chờ một chút,
đem thau nước

qua đây! Người muốn làm ta lạnh chết hay sao? Nước

lạnh như vậy mà bảo ta rửa mặt! (Đại Nương hát bỏ chầu nước đi.)



- Mẹ ơi! Mẹ thức dậy đi. Mẹ có đỡ chút nào không ạ?

- Sao con không ngủ? Mẹ sẽ không sao đâu.

- Đứng lại!
Thuốc này
ngươi muốn
mang đi đâu?

- Dạ thưa Đại
Phu Nhân! Lão



gia bảo con đem cho Nhị Phu Nhân, nói là Nhị Phu Nhân đang bị bệnh.

- Không được đi! Đem nó vào phòng ta!

- Nhưng mà...



- Xương Nhi! Mẹ từ nay sẽ không có ở cạnh con để chăm sóc con. Con ở lại nhất định phải bảo trọng.

- Mẹ! Mẹ ơi!...



50 năm sau



- Châu ái khanh!
Có chuyện hãy
trình tấu!

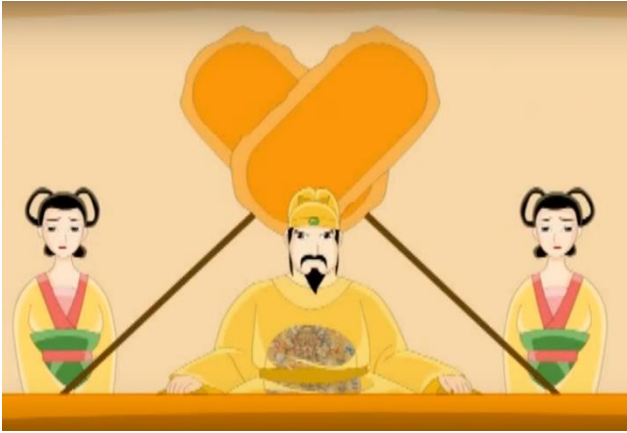
- Tâu Hoàng
Thượng, thần
muốn từ quan.

- Châu ái khanh!
Chức quan này rất là
cao quý. Sao khanh
muốn từ quan chứ?



- Bẩm Hoàng Thượng!
Từ lúc bảy tuổi, vi thần
đã xa cách mẫu thân,
trót đến nay đã gần 50
năm mà chưa một lần

gặp mặt. Bây giờ vi thần muốn đi tìm mẹ.



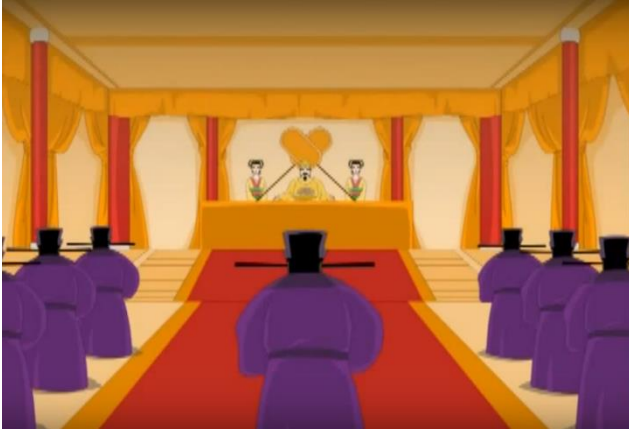
- Vậy ... Ái khanh có thể sai người đi tìm là được rồi.

- Tâu Hoàng Thượng! Nhiều năm qua vì thần đã sai người đi tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn



không có kết quả. Thần đoán rằng mẹ thần chắc đã không còn ở trong thành nữa. Xin Hoàng Thượng cho phép vi thần từ quan.

- Châu ái khanh! Khanh cũng vì muốn tìm mẹ mà bỏ đi cương vị mà ai cũng mong muốn. Lòng hiếu thảo như thế thật đáng khen. Chuẩn tấu!



- Tạ ơn Hoàng Thượng!

- Phu nhân!
Ta muốn đi tìm mẹ, sau này mọi việc xin giao lại cho phu nhân.



- Lão gia biết mẹ ở đâu mà đi tìm chứ?



- Ta cũng không biết nữa. Ta chỉ biết nhất định phải tìm cho được mẹ mới thôi.

- Nhưng mà ... Lão gia...

- Phu nhân không cần khuyên ta nữa. Nhưng quả nếu không tìm được mẹ, ta quyết không trở về.

Châu Thọ
Xương mặc
vào áo vải thô,
đi tìm mẹ khắp
bốn phương, đi
qua rất nhiều



tỉnh thành, đã hỏi qua không biết bao nhiêu người, băng rừng vượt núi. Một ngày, ông phiêu bạt đến đất Đồng Châu.



- Mẹ! Cuối cùng con cũng tìm được Người rồi!

Châu Thọ Xương, người đời Tống, là con của vợ thứ. Năm ông vừa lên bảy tuổi, người vợ cả vì ghen tị nên



đã đuổi mẹ ông đi. Về sau, Châu Thọ Xương làm quan. Vì nghĩ đến ơn nghĩa sinh thành, công

lao dưỡng dục, lại nghĩ mình sống đời phú quý, còn mẹ đang sống đời lưu lạc, bơ vơ. Ông cảm thấy xót dạ đau lòng, liền xin từ quan để đi tìm mẹ. Trước khi đi, ông thề: “*Nếu không tìm được mẹ, quyết không trở về!*”. Qua bao năm tháng, Châu Thọ Xương đi tìm khắp nơi nhưng vẫn không có tung tích.

Nhưng trời cao
không phụ
lòng hiếu tử,
cuối cùng khi
ông phiêu bạt
đến đất Đồng



Châu thì mẹ con được trùng phùng sau hơn 50 năm
xa cách. Mẫu tử được đoàn viên, ông vui mừng khôn
xiết và rước mẹ về phụng dưỡng tận tình.

Có kệ khen rằng:

Thất tuế sinh ly mẫu

Tham thương ngũ thập niên

Nhất triêu tương kiến diện

Hỷ khí động hoàng thiên

Bảy tuổi xa lìa mẹ

Thương nhớ năm mươi năm

Tương phùng một sáng sớm

Vui mừng cảm động trời

Câu chuyện thứ 24
Địch Thân Niệm Khí
Tự Mình Rửa Sạch Bô

*Thái sử gia nhân có thiếu gì
Địch thân hầu hạ mẹ luôn khi
Rửa bô tiểu tiện ngày đôi bận
Cơm nước bưng dâng đúng lễ nghi
Lỗi lạc thơ văn đời tán thán
Bẩm sinh đạo hạnh khó ai bì
Đình Kiên hiếu tử chân thiên tính
Cần chính thanh liêm bậc nhất nhì*

- Người đâu?
- Lão gia có việc gì sai không ạ?
- Lão thái thái thức dậy chưa?



- Bẩm lão gia! Lão thái thái vừa mới thức dậy.
- Ta phải đi thăm lão thái thái ngay.



- Tinh thần của mẹ hôm nay có tốt không ạ?

- Tốt! Tốt lắm!



- Thưa mẹ! Mẹ hãy dùng thử chút cháo này xem, mùi vị cũng ngon lắm!

- Được! Được!
Để ta nếm thử.
Ừm! Không tệ,
cũng ngon lắm!



- Lão gia thật là
hiếu thảo.

- Phải đó! Lão gia
làm quan đã lâu
rồi mà một chút
cũng chẳng giống.

- Tuy làm quan mà
lão gia không ngại
rửa bô của lão thái
thái. Mùi hôi ấy
chúng ta còn không
dám nghĩ, huống chi là tự làm. Còn lão gia một chút
cũng chẳng than phiền.



- Chẳng những thế mà mỗi ngày lão gia còn tự tay rửa
bô cho lã thái thái. Lão thái thái thật là có diễm phúc!

- Ấy! Lão gia đến kìa!



- Đứa con này vẫn
cứ không vâng lời.

- Thưa mẹ! Con
không vâng lời
chuyện gì ạ?





- Con đó! Mẹ bảo nhiều lần rồi là các đồ đi tiểu tiện hãy để các gia nhân làm là được rồi

mà con khăng khăng vẫn không chịu nghe.

- Mẹ à! Đây là việc mà hài nhi cần phải làm. Xin mẹ đừng trách nhé.

- Con đó! Cũng phải để ý thân phận mình một chút. Con là một vị quan, để người ta thấy sẽ bị chê cười đó.



- Đó là bổn phận của người làm con. Có gì mà phải sợ bị chê cười ạ?



- Hehe... Ta thật không nói lại được con!

- Mẫu thân! Hài nhi xin cáo lui.



- Lão thái thái! Tới giờ ngủ rồi!

- Ồ! Tới giờ ngủ rồi à?

Hoàng Đình Kiên sinh vào đời Tống, làm đến chức quan Thái sử. Ngoài ra, ông còn là nhà thơ văn, tài ba lỗi lạc. Hoàng Đình Kiên có người bạn là Tô Đông Pha và họ được mệnh danh là hai nhà thi sĩ Tô Hoàng. Ông bẩm sinh có thiên tính, hiếu thuận phi thường. Tuy làm chức quan cao, địa vị hiển hách, và nhà có nhiều đầy tớ hầu hạ, nhưng ông luôn tự mình săn sóc mẹ. Hằng ngày, ông đều



tự tay rửa sạch bô đi tiểu tiện của mẹ mình. Dầu dơ bẩn cách mấy, ông cũng đích thân làm.

Có kệ khen rằng:

*Quý hiển văn thiên hạ
Bình sinh hiếu sự thân
Thân tự địch niệu khí
Bất dụng tỳ thiếp nhân*

*Quý hiển thiên hạ hay
Sống đời hiếu kính mẹ
Tự mình rửa sạch bô
Tỳ thiếp chẳng sai làm*

Lưu chiêu